

FIAMHOZ

Hát munkáseMBER lettél, kisfiam!
Látod, üzentek általad a gének:
a föld alól a nagypapák, a dédek,
az őssejtig vissza megannyian,
mert munkáseMBER lettél, kisfiam.

A munka mindig nehéz volt nagyon.
Gondolj csak a roppant piramisokra,
tenger verejték ontatott miatta,
de áll büszkén, az idővel dacol;
a munka mindig nehéz volt nagyon.

Ám nélküle mi lenne, mondd, veled?
Lopnál, csalnál, talán embert is ölnél,
hóhért állítana mögéd a törvény,
gyötörné szívemet a szégyened.
Mi lenne, mondd, mi lenne így veled?!

Az idő ajkán mosoly ül, mosoly.
Elmúlásunk értelme itt a munka.
Csak a hűtlen halál hagy majd magunkra.
Mindegy, hol élsz, falun vagy városon:
az idő ajkán mosoly ül, mosoly.

Légy büszke rá, fiam, hogy dolgozol!

TÖKLEVÉL

Remegtem Istent én, jaj hogy remegtem!
Imádni őt már jobban nem lehet.
Ha cukorka lapult meg a zsebemben:
megcélozta csúzlím a felleget.

Röpült felé selyem cukrom hivatlan.
Fülem befogtam, amíg földet ért,
és beszakadt, és megrezzent riadtan
a nagy, a cintányér-nagy töklevél.